

EEN REUZENSLANG, DIE TWEE-EN-EEN-HALF JAAR VAST.

Het is sinds lang bekend, dat slangen buitengewoon lang kunnen vasten. Onder de slangen, welke in menagerieën en dierentuinen worden gehouden, trefft men er aan, die gewillig voedsel nemen, maar ook, die hardnekkig alle voedsel weigeren en ten slotte den hongerdood sterven. A. DUMÉRIE observeerde, in de menagerie van het Parijsche museum, een slang (*Calopisma obscura*) en een ratel-slang (*Crotalus durissus*), die respectievelijk 15 en 26 maanden ge-vast hadden voordat zij voedsel namen. VAILLANT vond *Pelophilus mada-gascariensis* nog na 23 maanden vasten in leven en zag een reuzen-slang (*Python sebae*) na 29 maanden vasten het eerste voedsel nemen. Nu deelt J. PELLEGRIN, van de Parijsche zoölogische vereeniging,

meer dergelijke gevallen mede, welke van groot belang zijn door de daarbij gevoegde opgaven van gewichtsverlies. De voornaamste betrof een Japansche reuzenslang (*Python reticulatus*), die op 17 November 1899 in de menagerie was aangekomen en eene lengte van 6.45 M. had. Hare glanzende kleur en hare levendigheid bewezen, dat zij een bloeiende gezondheid genoot. Zij weigerde echter hardnekkig voedsel te nemen. Te vergeefs werden naar hamels, konijnen, ganzen en eenden aangeboden, dikwijls worgde zij ze in hare kronkels, doch liet ze daarna onaangeroerd. Het eenige wat zij, tot instandhouding harer gezondheid, deed, was, dat zij van tijd tot tijd in haar bassin een bad nam.

De glinsterende kleur der huid verdween door het vasten en maakte plaats voor een leelijke, grauwe kleur en tegelijk verminderde de omvang van het dier. In het begin van het jaar 1902 was de slang verbazend mager geworden; zij was, zooals men zegt, slechts vel over been. Men beproefde nogmaals, doch te vergeefs, haar met geweld rauwe eieren in te geven en na het ontstaan van een branderige huidziekte stierf het dier den 20 April 1902. Het had 2 jaar, 5 maanden en 3 dagen gevast. Het gewicht, dat bij hare aankomst 75 Kg. was, was tot 27 Kg. geslonken en was dus bijna met $\frac{2}{3}$ verminderd.

Volgens de waarnemingen van CHOSSAT te Genève, sterven warmbloedige dieren, die weigeren voedsel te nemen, als er geen andere oorzaak blijkt, zoodra zij 40—50 p.t. van hun gewicht verloren hebben. Dezelfde uitkomsten verkreeg PELLEGRIN over ringslangen, wien niet alleen voedsel, maar ook drinken werd onthouden. Zij stierven na een verlies van 38 percent van hun gewicht, terwijl andere exemplaren, die water ontvingen, het vasten driemaal langer uithielden en eerst na verlies van een gewicht van 43 pct. stierven. Ten slotte deelt PELLEGRIN omtrent twee *Felophilus*-exemplaren mede, dat deze het vasten nog aanzienlijk langer uithielden. Het ééne exemplaar stierf eerst na drie jaar, het andere na 45 maanden.

Dat de slangen hun voedsel zeer langzaam verteren is bekend. Uit de hier medegedeelde feiten moet echter worden opgemaakt, dat de stofwisseling bij hen nog langzamer plaats heeft dan men dacht.